

POSTANOWIENIE

Dnia 13 grudnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Janusz Niczyporuk

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie ze skargi K. Z.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu II AKzw 923/22 toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi
po rozpoznaniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 13 grudnia 2022 r.,

1. odrzuca skargę;

**2. zwalnia skarżącego od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej
od skargi w kwocie 200 (dwieście) złotych.**

UZASADNIENIE

Pismem z 3 października 2022 r. K. Z. (dalej jako: „skarżący”) wniósł skargę
na przewlekłość postępowania zainicjowanego zażaleniem na rozstrzygnięcie
wydane przez Sąd Okręgowy w Łodzi w postępowaniu o sygn. VI Kow 1441/22.
Skarżący wskazał, że przewlekłości upatruje w tym, że Sąd Apelacyjny nie
rozpoznał wywiedzionego przez niego zażalenia, które zarejestrowane zostało pod
sygn. II AKzw 923/22. Nadto, skarżący zawnioskował o „zadośćuczynienie za
przewlekłość w kwocie 20 000 zł.

Skarżący zawnioskował o „umorzenie kosztów postępowania”
zainicjowanego skargą na przewlekłość wskazując, że sytuacja materialna
nie pozwala mu na poniesienie kosztów sądowych w tym postępowaniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość postępowania uregulowana została w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej: „u.s.p.”).

Regulacje powyższej ustawy nie będą miały zasadniczo zastosowania do spraw, o których mowa w art. 2 § 1b ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (t.j. Dz.U.2021, poz. 53), tj. dotyczących wykonywania orzeczeń w postępowaniu karnym, w postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe i wykroczenia skarbowe oraz w postępowaniach w sprawach o wykroczenia oraz kar porządkowych i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności – za wyjątkiem spraw, które dotyczą obowiązku naprawienia szkody, zadośćuczynienia za doznaną krzywdę lub nawiązki orzeczonej na rzecz pokrzywdzonego (art. 2 ust. 1b u.s.p.). Ze względu na to, że postępowanie, którego dotyczy pismo skarżącego, odnosi się do zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego wydane w postępowaniu wykonawczym, a zatem regulowanego przepisami Kodeksu karnego wykonawczego, należy uznać, że skarżący nie jest uprawnionym do wniesienia skargi na przewlekłość postępowania w rozumieniu art. 3 u.s.p.

Niezależnie od powyższego, należy stwierdzić, że skarga na przewlekłość postępowania musi spełniać przesłanki ustawowe, wymienione w art. 6 ust. 1 i 2 u.s.p., tj. powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego, a nadto powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której dotyczy; 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie. W niniejszej sprawie, pismo skarżącego nie zawiera *de facto* żądania uznania, że w postępowaniu toczącym się przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi, a zainicjowanym zażaleniem na rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego w Łodzi wydane w postępowaniu VI Kow 1441/22 doszło do przewlekłości postępowania.

Z uwagi na treść art. 2 ust. 1b u.s.p., skarżący nie może zostać uznany za uprawnionego do wniesienia skargi na przewlekłość postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi. Skarga wniesiona przez osobę nieuprawnioną (art. 9 ust. 2 u.s.p.) i obarczona brakiem konstrukcyjnym (art. 6 ust. 2 pkt 1) podlega odrzuceniu

Sąd Najwyższy biorąc powyższe pod uwagę, na podstawie art. 6 ust. 2 pkt 1 u.s.p. oraz art. 9 ust. 2 u.s.p. orzekł, jak w punkcie 2 sentencji.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów sądowych zapadło na podstawie art. 624 § 1 k.p.k.